

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	35 lei
6 luni	18 "
3 luni	9 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

SUMAR

Impărțeala moștenirilor de d-l A. I. Suciu.

JURISPRUDENȚA :

Inalta Curte de casație și justiție, s. I: *Neculae V. Ioniță ș. a. cu Vasile Ion Crăciun zis și Vasile Pavel Maștei ;*
Idem, s. II: *Corporația Tinichigiilor din București cu Pinter Anton.*

Idem: *Procuror G-l. Casație în cauza lui Gh. Buzea ș. a.*
Idem s. III: *Ministerul de Finanțe cu Ion Popovici, Ion N. N. Bogdănescu, V. Taban, și G. Alexandrescu.*

Idem: *Anton Martinași cu Ministerul de Finance ;*
Tribunalul comercial Ilfov: *Const. Mille cu C. Georeanu și Fr. Pokorny.*

Tribunalul județului Dorohoi: *N. N. cu judele ocolului Mihăileni.*

Bibliografie.

IMPARTEALA MOȘTENIRILOR

Un vol. de 325 p. București, Alcalay, 1907

DE

NICOLAE TITULESCU

Laureat al Facultății de Drept din Paris

În numărul de 1 Ianuarie al *Curierului Judiciar*, studiind cauzele cari au împeditat până în prezent, o dezvoltare în măsura unei note românești a *Dreptului*, conchideam că a sosit timpul ca studii cu caracter propriu să apară. Suntem cu atât mai fericiți să constatăm că «*Impărțeala moștenirilor*», a d-lui N. Titulescu a venit să confirme așa de repede speranțele noastre, cu cât d-sa nu este un strein pentru noi și nici un simplu cunoscut, d-sa este un amic al nostru. De aceea, ne facem o datorie față de amatorii de literatură juridică română, dacă le recomandăm cu cea mai calduroasă insistență, numita lucrare și suntem convinși că nu se va găsi nimeni care citind-o — nu să regrete timpul pus — dar să nu fi aflat ceva bun, ceva nou, ceva admirabil expus. În adevăr, d-l Titulescu a publicat o lucrare bună, mai ales bună în sensul utilului, a spus ceva nou, și a expus totul în mod admirabil. Ne vom ocupa numai de calitățile ei,

căci defectele — dacă are — sunt așa de mici, în cât ne repugnă să facem o lucrare de minuțiozitate care nu ar diminua în nimic calitățile vădite ce ea conține. Și afară de aceasta, credem că atunci când întâlnim calități, e bine să insistăm asupra lor, cu atât mai mult cu cât se vor găsi destui cari, în lipsă de merite proprii — și tocmai din această cauză — să treacă ușor și chiar să întunece pe ale altora.

Este incontestabil că alegerea unui subiect, nu e lucru tocmai ușor. Codul nostru civil, care prezintă atâtea părți rele, se remarcă, mai ales în materia succesiunilor, prin lipsurile și prin inadvertențele cele mai grave. În special eșirea din indiviziune, împărțeala, este tratată așa de succint, în cât dificultățile zilnice ce se ivesc la fie-care pas, din cauza insuficientelor dispozițiuni din Cod, e de natură să facă pe mai mulți de un comentator să renunțe a descurca ceea-ce legiuitorul pare a fi incurcat cu tot dinadinsul. D-l Titulescu și-a îndeplinit o frumoasă datorie, luându-și sarcina unei asemenea greutăți, pe care o duce la cel mai bun sfârșit. De la început, francheta și simplitatea cu care atacă chestiunea, dă cititorului un curaj instinctiv și o bună dispoziție și-l captivă imediat prin claritatea expunerii și prin aranjarea materiei.

Înainte de a se ocupa de comentarea articolelor din Codul civil relative la *impărțeală*, d-sa cunoscând importanța pe care o are studiul istoric al unei instituțiuni juridice pentru buna interpretare a textelor de lege, consacră primul capitol *dreptului roman* căruia se datorește principiul că nimeni nu poate fi ținut a sta în indiviziune (de unde împărțeala amiabilă și cea judecătorească) cum mai ales efectul ei *translativ* de proprietate; *vechiului drept francez* unde s'a născut principiul modern, dar injust, al efectului *declarativ* al împărțelei și *vechiului drept român* unde indiviziunea e numită *devălmășie* sau *părtaşie*, cu particularități interesante asupra isvoa-

relor ei, asupra modului de a dispune total sau parțial de bunul indiviz, asupra administrației lui, asupra modului cum se făcea împărțeala și a efectului ei, punct însemnat, *translativ* de proprietate ca în dreptul roman.

În cap. II se ocupă de studiul împărțelei în Codul civil.

Acest capitol prin dezvoltarea dată chestiunilor și prin lumina adusă în diferitele părți, adese-ori mai mult de cât întunecoase, ale legii noastre, este fondul lucrării, privită din punctul de vedere pur juridic. D-l Titulescu și-a dat curs liber tuturor calităților sale de eminent jurisconsult și într'un câmp așa de poprice inteligenței sale vioaie și cultivei sale solide, printr'o metodă proprie, a reușit să expue într'un mod rațional și sistematic, ceea-ce este așa de incomplet și așa de incurcat în lege. Cu toate aceste calități netăgăduite, nu-i vom face nici o vină, dacă a reușit să atragă și mai mult atenția asupra celui de al treilea cap. consacrat criticei instituției împărțelei în legea noastră, atât din punctul de vedere al tehnicii juridice cât și al utilității sociale, căci d-sa pune în valoare metoda socială în studiul dreptului, trăgând consecințe de cea mai înaltă importanță pentru țara noastră.

Dar, înainte de a ne ocupa cu acest capitol, să învederăm părțile cele mai interesante ale capitolului II.

Dreptul de a eși din indiviziune, este definit: «facultatea ce are un coproprietar de a obține de la cei-alți, o împărțire a lucrului comun; când e exercitat prin constrângere, el ia numele de acțiune în împărțeală». Natura sa este personală iar nu reală. Indiviziunea poate fi menținută prin convenție: (vezi discuția asupra opozabilității ei creditorilor); ea nu poate face însă obiectul unei clauze testamentare sau unei donațiuni când va atrage nulitatea lor. Devine *inutilă* împărțeala, prin consolidarea părților divize în mâna aceleiași persoane și prin *uzucapiune* (nu *prescripțiune* extinctivă) Or-ce indivizar poate provoca împărțeala. Dar moșnenii? Cestiune importantă care nu se poate rezolva de cât de legiuitor. Mijlocul? Petițiunea de ereditate sau revendicarea unei părți indivize care duce la acțiunea în împărțeală. Exercițiul dreptului de a eși din indiviziune, cere o capacitate specială: mai mare de cât aceea de a administra, mai mică de cât aceea de a înstreina; de unde aplicațiuni la diferiții incapabili: minori, minori emancipați, persoane puse sub un consiliu judiciar, absenți, femei măritată. Retructul succesoral și împărțeala de folosință din codul francez lipsesc la noi.

Procedura împărțelei este un capitol util pen-

tru practica juridică, cu deosebire în cazul împărțelei judecătorești, atât de complicate. Sistema cu care sunt grupate și tratate diferitele cestiuni de procedură, face din lucrarea d-lui Titulescu un adevărat *vade-mecum* pentru ori-ce interesat în chestie. Aci se poate ușor aprecia claritatea de vederi și de expunere, calități esențiale ale autorului.

De asemenea, *anularea* împărțelei ține un loc însemnat prin discuțiile ce se ivesc cu ocazia *leziunii* care nu este, în sistemul legii noastre, o cauză de anulare a împărțelei.

Dar partea care în adevăr este un exemplu remarcabil de discuțiune juridică, este secț. III asupra *efectului declarativ* al împărțelei cu toate consecințele lui nelogice și neechitabile, și obligațiunea de garanție. D. Titulescu, nu pierde din vedere aci, nimic din teoriile juridice cari sunt în curentul științei, fie preconizate de doctrină, fie rezultând din aplicațiunile jurisprudenței, și justifică cu solide argumente punctul său de vedere, ocupându-se la fie-care cestiune și de jurisprudența română, a cărei analiză sistematică — lucrare care presupune multă muncă — se găsește la finele cărței.

Cunoștințele sale juridice foarte întinse, sunt cu profit puse în serviciul unei materii așa de complicate, dar spiritul său critic și facultatea sa de generalizare, de raționalizare se relevează cu putere în capitolul care se ocupă de tehnica juridică. Este o privire pur științifică aruncată asupra Codului civil, din care reese cel puțin adevărul defectuosității lui neîntrecute.

S'ar fi putut aștepta cine-va, ca lucrarea să se termine cu privirea asupra legilor streine, cu capitolul consacrat dreptului comparat.

D-l Titulescu însă, este dintre tinerii autori-jurisconsulți cari sunt convinși că dreptul trebuie privit în dezvoltarea lui paralelă cu societatea și numai în funcțiunea de regulator al raporturilor sociale. De aceea aproape a treia parte a lucrării este consacrată utilității sociale a instituției ce studiază. Și aci jurisconsultul este întrecut de economist, de sociolog. În adevăr, fragmentarea continuă a averilor este o problemă socială de actualitate la noi în țară, veche în țările streine.

Este interesantă o lucrare juridică care are de scop să curme oare-cari puncte neînțelese, oare-cari controverse dăunătoare indivizilor, poate chiar să aibă oare-care utilitate, înălăturând într'o măsură mai mare sau mai mică, îndoeli asupra unor puncte de cel mai mare interes practic. Dar d-l Titulescu ne previne încă din primele rânduri, că nu face o lucrare de Cod civil, ci de *Drept civil*, și meritul său e cu atât mai mare cu cât concepțiunea sa despre rațiunea socială a dreptu-

lui, este așa de bine ilustrată prin secțiunea III a Cap. III, intitulată *Utilitatea Socială*. Aci se arată de ce cu toate criticele aduse împărțelei egale, acest principiu trebuie să nu fie atins; dar cum cu aplicarea lui riguroasă, s'a dat loc la efecte dezaastroase populațiunei. Mai cu seamă la noi în țară, principiul împărțelei în natură, reclamă o imediată preocupare de soarta țaranului, posesor a mai puțin decât jumătate din solul național, deși el formează imensa majoritate a populației. Remediu îl găsește pentru un moment, ca ceva mai bun, nu ca ceva ideal, în introducerea instituției *bonului de familie*, așa cum există în Germania. Studiază în detaliu în ce consistă acest sistem și după ce îi arată avantajele incontestabile asupra oricăreia alte soluțiuni actuale, preconizează introducerea lui cât mai grabnică în legislația română pentru rezolvarea marelui noastre chestiunii agrare.

Mărturisim că n'avem nimic de zis asupra modului în care d-l Titulescu a conceput și a studiat împărțea moștenirilor, care, după titlu, ar putea face să se creadă că lucrarea d-sale este din acelea ce sunt lipsite de oricare privire originală. Din fericire, e suficient să se uite cine-va la tabla de materii, sau numai la micul pătrat de pe copertă, ca să simțea că lucrarea promite cel mai mare interes, și să rămâe, ca și noi, cu atenție încordată dar fără oboseală, cu impresia justă că lucrarea d-lui Titulescu nu este numai chezașia sigură a unor viitoare opere cel puțin tot atât de bune, dar începutul unor studii de drept românesc, cari vor putea înfrunta prin ele însele, toate intemperiiile progresului științei juridice. Nu putem de cât să-i aducem cele mai călduroase felicitări și să indemnăm pe cei ce n'aū citit-o să o facă cât mai în grabă pentru profitul lor.

20 Ianuarie 1907

A. I. SUCIU
Doctor în drept din Paris
Avocat

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 8 Ianuarie 1907

Președenția D-lui CH. PHERECYDE, Prim-Președinte

Neculae V. Ioniță ș. a. cu Vasile Ion Crăciun zis și Vasile Pavel Maftei

Successiune.—Proba gradului de rudenie cu decujus.—Dacă asemenea probă se poate face, oșebit de actele stărei civile, și prin acte de corespondență, titluri de familie, martori și prezumpțiuni. — (Art. 33 și 292 C. civil).

Pentru stabilirea gradului de rudenie când se reclamă o moștenire, fiind vorba numai de un

interes pur material, proba ce partea reclamantă e datoare să facă, nu poate fi atât de riguroasă ca aceea cerută de art. 292 C. civil, pentru dovedirea filiațiunei copiilor legitimi.

Că de aci rezultă că, în materie de succesiune, proba gradului de rudenie cu decujus, se poate face, nu numai prin acte de stare civilă, ci și prin alte mijloace legale de dovedire, cum acte de corespondență, titluri de familie, martori și chiar prezumpțiuni.

Deciziunea 2/907.—Casată, în urma recursului făcut de Neculae V. Ioniță ș. a., sentința tribunalului Neamțu No. 202/905, dată în proces cu Vasile Ion Crăciun zis și Vasile Pavel Maftei.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș în desvoltarea motivelor de casare:

D-l avocat P. Poni în combatere.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Violarea art. 33 combinat cu art. 292 C. c. și exces de putere. Încă de la o precedentă înfățișare, la 17 Februarie 1905, când prin jurnalul din acea zi apelantul a fost obligat să-și dovedească filiațiunea pentru o ședință ulterioară și noi am cerut asupra contestărei filiațiunei noastre a se cita martorii audiati la judele de ocol tot pentru un termen ulterior ca să fie ascultați contradictor cu partea adversă cum și dânsa pretinde. Tribunalul însă omite de a statua asupra cererei noastre, cum dovedește jurnalul din acea zi.

«Atunci am repetat cererea în ședința posterioară și ultimă de la 5 Aprilie 1905, susținând că dacă și tribunalul crede că dovada filiațiunei noastre nu este deplin stabilită așa cum s'a făcut, atunci să ni se acorde dreptul a o repeta în apel contradictor cu adversarul. Aceasta era o cerere care atinge esențial dreptul nostru de apărare și care sta strâns legată de acțiunea noastră, apoi era și un mijloc legal de dovedire permițând legea ca gradul de înrudire să fie dovedit prin martori, presumpțiuni, acte de familie și corespondență, iar nu cu forma riguroasă cerută de art. 292 combinat cu art. 33 C. c. ca la filiațiunea copiilor legitimi.

«Totuși tribunalul violând aceste articole de lege și pentru alte motive frivole, ne respinge mijlocul esențial de apărare și cu dânsul însăși acțiunea ca nedovedită».

Având în vedere că se constată din sentința atacată că recurenții de azi, Nicolae V. Ioniță, Constantin V. Ioniță și Toader V. Ioniță, spre dovedirea calității lor de nepoți de soră ai defunctului Pavel Maftei, calitate pe care și întemeiază acțiunea în revendicarea pământului în litigiu rămas de la numitul defunct, au invocat proba cu martori;

Considerând că pentru stabilirea gradului de rudenie când se reclamă o moștenire, fiind vorba numai de un interes pur material, proba ce partea reclamantă e datoare să facă, nu poate fi atât de riguroasă ca aceea cerută de art. 292 și urm. din C. civil, pentru dovedirea filiațiunii copiilor legitimi;

Considerând că de aci rezultă că, în materie de succesiuni, proba gradului de rudenie cu decujus se poate face nu numai prin acte de stare civilă, ci și prin alte mijloace legale de dovedire, cum acte de corespondență, titluri de familie, martori și chiar prezumpțiuni;

Având în vedere că, de și în specie se constată că recurenții, pentru dovedirea gradului lor de rudenie cu defunctul Pavel Maftei, au cerut a se asculta în aceiași zi chiar martorii ce fusese admiși după cererea intimatului Vasile Ion Crăciun pentru stabilirea pretensei calități a acestuia de fiu al numitului defunct, și tribunalul a putut fi în drept să refuze ascultarea lor pe

motivul că mărtorii asistase la desbateri, întru cât însă este constant că recurenții erau în drept să administreze proba cu martorii, tribunalul era dator să le lase deschisă calea ca în conformitate cu dispozițiunile art. 186 Pr. civ. să poată face această probă invocată de ei spre dovedirea acțiunii care face obiectul procesului de față;

Considerând că în asemenea împrejurări, tribunalul respingând totuși acțiunea recurenților pe motiv că nu și-au dovedit calitatea de rude în grad succesibil cu defunctul, a comis un adevărat exces de putere și a violat în același timp dispozițiunile textelor de lege citate în sus arătatul mijloc de casare;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-lalte motive de casare, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 16 Ianuarie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Corporația Tinichigiilor din București cu Pinter Anton

Contravenție la legea meseriilor. — Proces-verbal de constatarea contravenției. — Dacă legea cere ca asemenea procese să se încheie în prezența contravenientului. — Forța probantă a unor asemenea procese-verbale.

Nici o dispozițiune din legea meseriilor nu prevede că procesele verbale de constatarea contravențiilor la această lege sunt isbite de nulitate, dacă nu sunt încheiate în prezența contravenientului. Că după regulile procedurii penale aplicabile și în speță, asemenea procese-verbale încheiate de agenții competenți fac deplină credință până la proba contrarie.

Deciziunea No. 75/907. — Casată, — în urma recursului făcut de Corporația Tinichigiilor din București, — cartea de judecată a jud. ocol 7 București No. 778/906, dată în proces cu Pinter Anton.

Curtea,

În lipsa recurenței Corporației;

Ascultând pe D-l Procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșit D-l jude a achitat pe contravenient, anulând procesul-verbal pe motiv că nu era prezinte când s'a dresat prezentul proces-verbal. Mai întâiu, controlorii Corporațiunii au caete cu numele tuturilor meseriilor înscrise în Corporație; așa că, chiar dacă patronul n'ar fi avut la îndemână carnetul lucrătorului, tot nu i s'ar fi dresat proces de contravenție, întru cât era trecut în caetelă de control. Dacă lucrătorul F. Iancu are carnet, contravenientul trebuia să-l prezinte înaintea judecăței, urmând a fi achitat.

Dacă s'ar forma precedentul ca procesele-verbale dresate în lipsa contravenientului să se anuleze, n'am mai parveni nici o dată să dăm în judecată pe contravenientii la legea meseriilor, căci aceștia n'au de cât să se retragă într-o parte, la vederea controlorului nostru și a ofiterului de poliție, siguri fiind că nu li se poate dresa procese în lipsă, iar atelierul să fie plin cu lucrători fără carnete».

Având în vedere că, prin cartea de judecată supusă recursului, Pinter Anton a fost achitat de contravenția la legea meseriilor, ce i se imputa, pentru motivul că procesul-verbal de constatarea faptului a fost făcut în lipsa contravenientului;

Considerând că nici o dispoziție din legea meseriilor nu prevede că procesele-verbale de constatarea contravențiilor la această lege sunt isbite de nulitate, dacă nu sunt încheiate în prezența contravenientului;

Că după regulile procedurii penale comune procesele-verbale de constatarea faptelor, încheiate de agenții judecătorești competenți fac deplină credință până la proba contrarie;

Considerând că întru cât în speță faptul imputat lui Pinter Anton că are angajat în atelierul său pe un lucrător tinichigiu fără carnet, fapt prevăzut de art. 36 din legea meseriilor, este constatat prin proces-verbal, alăturat la dosarul cauzei, judele de ocol a comis un exces de putere, când a achitat pe sus numitul de acest fapt, fără ca contravenientul să fi făcut vre o dovadă în contra celor constatate în acel proces-verbal.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

Audiența de la 22 Ianuarie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Procuror General Casație în cauza lui Buzea ș. a.

Revizuire. — Dreptul de revizuire la Curtea de casație a deciziilor criminale, cerute de Procurorul general al acelei curți. — Cazurile când o asemenea revizuire se poate cere și condițiunile ce trebuie să întrunească pentru ca revizuirea deciziunilor să fie admisă. — (Art. 445 și 447 Pr. pen.)

1. După art. 445 Pr. pen. Curtea de casație este chemată a revizui deciziunile criminale prin care se condamnă pentru același fapt 2 acuzați numai atunci când acele deciziuni nu se pot concilia, în cât a lor coexistență probează că unul sau altul dintre condamnați este inocent; — Că această neconciliere a deciziunilor, trebuie să rezulte chiar din acele deciziuni, iar nu din fapte și împrejurări anterioare și lăturalnice celor cuprinse în deciziuni și cari n'au servit de bază lor.

2. Calea de revizuire prescrisă de art. 447 Pr. pen., este deschisă numai atunci când după condamnarea unui acuzat, unul sau mai mulți din martori ce au depus contra sa, vor fi urmăriți și condamnați ca martori mincinoși în acel proces, adică să fi fost ascultați în procesul criminal înaintea Curței cu jurați.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror St. Stătescu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra cererii de revizuire făcută de d-l Procuror general, pe lângă această Inalta Curte, bazată pe motivul că deciziile Curței cu jurați din județul Buzău cu No. 2/901 și 27/903 nu s'ar putea concilia între ele ast-fel ca conform art. 445 Pr. pen., ar urma ca ambele deciziuni de condamnare să fie casate și toți acuzații să fie trimiși înaintea unei alte Curți cu jurați spre a fi din nou judecați;

Având în vedere că este constatată că o crimă de tâlhărie cu omor s'a comis în noaptea de 20 - 21 Octombrie 1896 asupra cărciumarului C. Constantinescu din comuna Calvini, jud. Buzău și ca autor al ei a fost mai întâiu condamnat Gheorghe Buzea la 7 ani reclusiune prin decizia cu No. 2/901 a Curței cu jurați din Buzău;

Că tot ca autorii ai acestei crime au fost condamnați în urmă și Ioniță Marin cu alți patru de aceeași Curte prin decizia cu No. 27 din anul 1903;

Că din amândouă deciziunile de condamnare și din instrucțiunea ce s'a făcut nu s'a putut constata numărul exact al persoanelor cari au luat parte la comiterea crimei, rezultă însă în mod neîndoios mai ales din răspunsurile juraților la cestiunile ce li s'au pus, că ea a fost săvârșită de mai multe persoane;

Considerând că după art. 445 Pr. pen. această înaltă Curte este chemată a revizui deciziunile criminale prin care se condamnă pentru același fapt 2 acuzați, numai atunci când acele deciziuni nu se pot concilia, în cât a lor coexistență probează că unul sau altul dintre condamnați este inocent;

Că această neconciliere a deciziunilor trebuie să rezulte chiar din acele deciziuni, iar nu din fapte și împrejurări anterioare și lăaturalnice celor coprinse în deciziuni și cari n'au servit de baza lor;

Considerând că, în speță deciziunile supuse revizuirii se pot concilia între dânsule, căci fiind stabilit că crima de tâlhărie asupra lui C. Constantinescu s'a comis de mai multe persoane, nu este nici o contradicțiune între prima și cea de a doua deciziune de condamnare, căci toți cei condamnați prin aceste deciziuni au putut să comită împreună crima, așa că participarea unora nu exclude pe a celor-l'alți, cu atât mai mult că Gh. Buzea, care a fost condamnat întâi s'a recunoscut vinovat și a făcut mărturisiri în tot timpul procesului, chiar și în fața Curții cu jurați;

Că întru cât nu rezultă, în mod neîndoios, din cele două deciziuni condamnatoare, că vre-unul din cei condamnați ar fi inocent acele deciziuni se pot concilia între ele, așa că nu este cazul a se face aplicarea art. 445 Pr. pen.;

Având în vedere că cererea de revizuire este făcută și în baza art. 447 Pr. pen., care deschide această cale atunci când după condamnarea unui acuzat, unul sau mai mulți din martorii ce au depus contra sa, vor fi urmăriți și condamnați ca martori mincinoși în acel proces;

Având în vedere că condițiunea esențială pentru aplicarea acestei dispozițiuni este ca martorii să fi făcut depozițiuni, prin urmare să fi fost ascultați în procesul criminal adică înaintea Curții cu jurați;

Având în vedere că în speță este adevărat că martorul Anton Urduzum a fost condamnat pentru că ar fi depus mărturie mincinoasă în procesul în care G. Buzea a fost condamnat prin decizia No. 2 din 1901;

Având în vedere însă că din procesul-verbal al ședinței Curții cu jurați din Buzău cu data 3 Ianuarie 1901, făcut în conformitate cu art. 395 Pr. pen. nu se constată că acest martor a fost ascultat când s'a judecat procesul în care Buzea a fost condamnat și mai mult încă această constatare nu este făcută nici prin sentința Tribunalului și deciziunea Curții de apel care condamnă pe Urduzum pentru mărturie mincinoasă;

Având în vedere că în lipsa unei asemenea constatări, cererea de revizuire nu poate să fie admisă;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența din 22 Ianuarie 1907

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, Președiate

Ministerul de Finanțe cu Ion Popovici, Ion N. N. Bogdănescu, V. Taban, și G. Alexandrescu

Comptabilitate publică. — Numai comptabilii mânuitori de bani publici, găsiți în deficit, pot fi urmăriți de Minister cu legea de urmărire. — Art. 16 al. ultim legea asupra comptabilității publice.

Casierul și sub-casierul central nu răspund pentru sumele încasate de un funcționar ce nu avea însărcinare să încaseze și care a încasat dând chitanțe false. — Art. 37 legea comptabilității publice din 1893 și art. 41 din aceeași lege din 1903.

1. Din cuprinsul art. 16 al. ultim din legea asupra comptabilității publice, rezultă că Ministerul de Finanțe are dreptul de a constrânge, prin legea de urmărire și înainte de ori-ce judecată, pe comptabilii mânuitori de bani publici,

ca să verse imediat în casa Statului sumele constatate lipsă, numai atunci când acei comptabili sunt găsiți în deficit, adică atunci când le lipsesc bani din acei considerați ca încasați în casa Statului.

2. După art. 37 din legea asupra comptabilității publice din 1893, ca și după art. 41 din aceeași lege de la 1903, actualmente în vigoare, persoanele cari fac vărsări la Casierile Statului nu se consideră descărcate de obligațiunea vărsărilor, de cât atunci când li se liberează de către funcționarii însărcinați cu încasările, recipise subsemnate de către aceștia și vizate apoi de către alți funcționari anume însărcinați pentru operațiunea acelei vize.

Prin urmare, când se constată că, încasarea unor sume s'a făcut de către un funcționar de la Casieria centrală, însărcinat numai cu scrierea recipiselor, iar nu cu încasarea și că acel funcționar a făcut încasări numai după încrederea particulară a persoanelor ce făceau vărsările la acea casierie, și căror persoane acel funcționar le-a dat recipise falsificate, asemenea sume nu se pot considera ca încasate la Casa Statului prin îndeplinirea formalităților prescise de lege, și deci atât casierul cât și sub-casierii centrali nu pot fi ținuți răspunzători de consecințele acelor fraude, cari privesc pe cei ce au avut încredere personală în funcționarul abusiv.

Deciziunea No. 25/907. — Respins recursul făcut de Minist. de Finanțe, contra deciziunii Curții de conturi S. II No. 7/905, dată în proces cu Ion Popovici ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Zeuceanu, din partea Ministerului de finanțe în dezvoltarea motivelor de casare; Pe d-l I. Bogdănescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 16 al. ultim din legea comptabilității generale Ministerul de Finanțe constatând o lipsă de 10.095 lei și 20 bani din Casa Statului, bani cari au fost delapidați de către fostul funcționar AL. Răsoiu, delapidare săvârșită de numitul prin recipise emise dintr'un registru de recipise, altul de cât cel cu care se servea Casieria, care recipise fusesse semnate unele de I. Popovici, casierul central și altele de sub casierii I. Bogdănescu, V. Taban și G. Alexandrescu.

«În urma acestei constatări Ministerul prin decizia No. 114456 din 9 Februarie 1904 obligă pe funcționarii de mai sus a vărsa în Casa Statului, în proporții cu recipisele iscălite de fie-care în mod solidar suma de lei 10.095 și bani 20.

«Această deciziune o dă pe temeiul art. 16 al. ultim din legea comptabilității generale. Funcționarii condamnați au făcut apel la Inalta Curte de Conturi, care prin decizia No. 7/905 infirmă în totul deciziunea ministerială ca dată fără competență. Inalta Curte de Conturi, tăgăduind Ministerului de Finanțe, dreptul de a obliga pe mânuitorii de bani publici să verse în Casa Statului sumele ce lipsesc și pentru care ei sunt răspunzători, a violat art. 16 al. ultim din legea comptabilității generale.

Având în vedere că Ministerul de Finanțe prin de-

ciziunea cu No. 114456, de la 9 Februarie 1904, a obligat pe d. I. Popovici, casier central, ca să verse imediat în Casa Statului, suma de 9675 lei, 20 bani, din care 126 lei solidar cu d. I. Bogdănescu, 1986 lei solidar cu d. V. Taban și 797 lei solidar cu d. Gh. Alexandrescu, toți aceștia în calitate de sub casieri centrali, motivând, Ministerul, această deciziune pe baza art. 16 ultim, aliniat din legea comptabilității publice, după care numiții în calitatea lor de comptabili mănuitoari de bani publici, ar fi responsabili de sustragerea arătatei sume de către Alexandru Răsoiu, fost funcționar agiutor la Caseria Centrală ;

Având în vedere că după apelurile făcute de către d-nii Popovici, Bogdănescu, Taban și Alexandrescu, Inalta Curte Compturi, secț. II, prin deciziunea cu No. 7, de la 15 Martie, 1905, a infirmat în totul deciziunea Ministerului de Finanțe, ca dată fără competență și Ministerul a atacat menționata deciziune a Inaltei Curți de Compturi, prin recursul ce este a se judeca ;

Considerând că din coprinsul art. 16 al. ultim, din legea asupra comptabilității publice, a căruia violare se pretinde prin motivul de casare, că s'ar fi comis de către Inalta Curte de Compturi, rezultă că Ministerul de Finanțe, are dreptul de a constrânge prin legea de urmărire și înainte de oric-ce judecată, pe comptabilii mănuitoari de bani publici, ca să verse imediat în Casa Statului sumele constatate lipsă, numai atunci când acei comptabili sunt găsiți în deficit, adică atunci când le lipsesc bani din acei considerații ca încasați în Casa Statului ;

Considerând că după art. 37 din legea asupra comptabilității publice, din 1893, ca și după art. 41 din aceeași lege, de la 1903, actualmente în vigoare, persoanele cari fac vărsări la casierii Statului nu se consideră descărcate de obligațiunea vărsărilor, de cât atunci când li se liberează, de către funcționarii însărcinați cu încasările, recipise subsemnate de câte aceștia și vizate apoi de către alți funcționari, anume însărcinați pentru operațiunea acelei vize ;

Considerând că, în specie, Ministerul de Finanțe n'a putut stabili că ar lipsi, din Casa Statului, suma de 9675 lei, 20 bani, pretinsă de la intimați, ca fiind încasată de dânsii, sau de către vre-o persoană însărcinată de către dânsii cu încasarea, prin îndeplinirea formelor prescise de citatele articole, 37 și 41, din legea asupra comptabilității publice, ci, din contră, s'a constatat că încasarea s'a făcut de către Alexandru Răsoiu, funcționar la Caseria Centrală, însărcinat numai cu scrierea recipiselor, iar nu cu încasarea, și că acel funcționar a făcut încasări numai după încrederea particulară a persoanelor care făceau vărsările la acea Casierie, și căror persoane pumitul Răsoiu le a dat o parte din recipise falsificate de dânsul posterior iscălirei și vizării lor de către intimați, iar alte recipise le a dat prin tăerea lor dintr'un registru sustras din Minister, și făcând să fie iscălite prin surprindere, de către intimați, iar în urmă a falsificat viza ce ele trebuiau să conțină, prin scrierea unei iscălituri fictive, ca fiind scrisă, acea iscălitură, din partea funcționarului însărcinat cu operațiunea vizei ;

Considerând că, în asemenea circumstanțe, sumele încasate și sustrate de Răsoiu, nu se pot admite ca încasate la Casa Statului, prin îndeplinirea formalităților prescise de lege, și ast-fel intimații nu se pot considera ca găsiți în deficit, prin lipsa acelor sume, căci consecințele fraudelor comise de Răsoiu, nu pot privi nici pe Stat, nici pe intimați, ci numai pe acei cari au avut încredere personală în operațiunile numitului Răsoiu ;

Considerând ast-fel că Inalta Curte de compturi hotărând că Ministerul de Finanțe, n'avea dreptul de a judeca și obliga pe intimați la vărsarea banilor sustrași de Răsoiu, a făcut o bună aplicație a legii și prin urmare motivul de casare este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența din 13 Decembrie 1906

Președenția D-lui R. N. OPREANU, Consilier

Anton Martinaș cu Ministerul de Finanțe

Timbru. -- Contravențiune. -- Netimbrarea petițiunii de intentarea unei acțiuni. -- Sancțiuni. -- Ne dare de curs petițiunii. -- Neexistența unei contravențiuni. -- Art. 50 legea timbrului.

Contravențiune fiscală. -- Caracterizarea și calificarea unei contravențiuni din punct de vedere legal. -- Motiv propus direct în Casație. -- Admisibilitate.

Neexistența unei contravențiuni din punct de vedere legal. -- Casare fără trimitere. -- Art. 40 din legea organică a Curții de casație.

Nu constituie contravenție la legea timbrului, faptul de a formula o petițiune de intentarea unei acțiuni pe un timbru insuficient, de oare-ce acea petițiune fiind un act de procedură, singura sancțiune a netimbrării petițiunii este refuzul autorității, căreia s'a adresat, de a-i da curs, considerându-se petițiunea ca fără ființă, conform art. 50 din legea timbrului.

Se poate propune direct în Casație motivul ce are de obiect caracterizarea și calificarea unei contravențiuni din punct de vedere legal.

Este loc a se casa fără trimitere, conform art. 40 al. a din legea organică a Curții de casație, când se recunoaște în drept că un fapt nu constituie o contravențiune.

Deciziunea No. 283/906.—Casată, fără trimitere, în urma recursului făcut de Anton Martinaș, sentința tribunalului Roman cu No. 427/905, dată în proces cu Minist. de Finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. Gr. Maniu din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare.

Pe d-l adv. C. Marinescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului II de casare :

«Violarea dispozițiilor art. 50 din legea timbrului care prevede că autoritățile publice nu vor da curs actelor ce nu vor fi timbrate și cum în cazul de față, nedându-se curs acțiunii mele nu pot să fiu supus la taxă și amenda, care articol nu prevede altă pedeapsă de cât a nu mi se da curs acțiunii ceea ce s'a și făcut în specie, așa că Judecătorul de Pace fără drept cuvânt a cerut intervenția Administrațiunii financiare».

Având în vedere sentința atacată cu recurs ;

Având în vedere că prin această sentință Trib. Roman constată, în fapt, că recurentul în calitate de percepător fiscal a fost obligat conform art. 17 din legea comptabilității generale ca să plătească fiscului suma de lei 554 bani 35 pe care neglijase de a urmări și încasa de la contribuabilul Alecu Popovici ; că potrivit acestui articol recurentul, fiind substituit în drepturile pe cari fiscul le avea în contra contribuabilului, a chemat în judecată pe acest contribuabil spre a fi condamnat să-i restituie suma cu care fusese descărcat față cu fiscul ; că recurentul, în loc să intente acțiunea pe timbrul legal, s'a servit de hârtie simplă pentru motivul că fiind substituit în drepturile și privilegiile fiscului, se bucură de aceeași scutiri ca și fiscul ; că judele ocolului primind petițiunea o înaintează Administrațiunii Financiare respective spre a supune pe petiționar la taxa timbrului legal și la amenda prevăzută de legea timbrului ; că Administrațiunea Financiară, caracterizând formularea

petițiunii în cesiune pe hârtie simplă ca o contra-vențiune, a condamnat pe recurent la plata sumei de 16 lei și 50 bani taxa și amendă; ca această măsură fiind aprobată de Ministerul de Finanțe, recurentul face apel la Trib. care prin hotărârea atacată astăzi cu recurs, respinge apelul ca neîntemeiat;

Considerând că, în drept, petițiunea de intentare a unei acțiuni este un act de procedură; că conform art. 50 din legea timbrului actele de procedură cari nu vor purta timbrul și taxele speciale cerute de lege sunt socotite ca fără ființă;

Considerând ca același text de lege ordoană ca autoritățile să nu dea nici un curs actelor de asemenea natură;

Considerând că ast-fel fiind, recurentul intentând acțiunea sa înaintea judecătorii de pace din Roman pe hârtie simplă nu a comis nici o contravențiune la legea timbrului și singura sancțiune a netimbrării petițiunii era refuzul autorității căreia i s'a adresat de a-i da cursul ce i s'ar fi cuvenit;

Considerând că Trib. respingând apelul și confirmând procesul-verbal apelat a violat art. 50 din legea timbrului și prin urmare acest al II motiv de casare este fondat;

Considerând că este adevărat că acest al II motiv nu a fost propus înaintea instanței de fond, dar nu este mai puțin exact ca această înalta Curte chemată a statua asupra naturii juridice a faptului încriminat are dreptul, după cererea recurentului, a da faptului calificarea lui juridică și a censura hotărârea care prin violarea și rea interpretare a unui text de lege a considerat ca contravențiune un act pe care legiuitorul nu l'a prevăzut sau pe care formal l'a declarat neexistent;

Considerând că odată recunoscut că faptul imputat recurentului nu constituie o contravențiune la legea timbrului, conform art. 40 din legea constituirii Curții de casațiune, urmează ca, admitându-se recursul, sentința atacată să fie casată fără trimitere.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta întâiul mijloc de casare, Curtea, casează fără trimitere, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența de la 2 Decembrie 1906

Președinția D-lui AL. NICOLAU, Judecător sindic

Const. Mille cu C. Gereanu și Fr. Pokorny

Sentința No. 1073

Daune. - Semnarea unor cambii de către o persoană pentru o societate anonimă, cu modalitate de plată anume stabilită. — Protestarea acelor cambii. — Nerespectarea condițiilor. — Dreptul semnatarului cambiilor de a cere în numele său personal daune. — Cambie. — Transmiterea ei prin gir. — Obligațiunea celui în persoana căruia i s'a transmis cambia de a respecta condițiunile de plată stipulate în acea cambie.

1. O persoană semnând personal niște cambii pentru o societate anonimă cu modalitatea de plată anume stabilită, are un interes legitim ca această convențiune să fie respectată, și în caz când prin nerespectarea ei i s'ar cauza daune este în drept a le reclama, cu toate că obligațiunea sa este cu termen și supusă condițiunei neachitărei din partea acestei societăți; — că interesul reclamantului în asemenea acțiune fiind vădit el poate intenta acțiunea în daune în numele său personal.

2. O cambie nu poate fi transmisă prin gir de cât în condițiunile convențiunei care urmează

a'și produce efectele și față de persoana căruia i s'a transmis polița prin gir.

S'a ascultat din partea reclamantului C. Mille d-nii avocații P. Grădișteanu și P. Negulescu, iar din partea părților C. Gereanu și Fr. Pokorny d-nii avocați Chr. Tomulescu și P. Toncescu.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de d-l Const. Mille, prin petiția înregistrată la No. 14888/906, contra d-lor Francisc Pokorny și C. Gereanu pentru a fi obligați să restituie polițele de 33000 lei protestate de d-l C. Gereanu la 29 Septembrie cor. în schimbul altor polițe de aceeași sumă și cu scadența după trei luni, cum și 33000 lei daune interese pentru că în contra convențiunei dintre reclamant și d-l Pokorny, proprietarul și portorul real al ziselor polițe, a protestat aceste polițe, cauzându-i prejudicii prin acest protest;

Având în vedere susținerile părților, actele prezentate și concluziunile scrise și atașate la dosar;

Având în vedere că se stabilește în fapt următoarele: Banca Pokorny & Co. avansase Societății anonime «Adevărul» suma de 60.000 lei. Pentru plata acestei sume, reclamantul C. Mille, emite polițe de o valoare egală, în ordinul Băncii Pokorny & Co. Cum însă această sumă fusese avansată pentru trebuințele Societății «Adevărul», și cum reclamantul nu emisese aceste cambii de cât pentru a garanta și mai mult plata, Banca Pokorny & Co. recunoaște în scris că. aceste cambii se vor achita în prima linie de Societatea «Adevărul» cu preferință din încasările ei curente peste necesitățile ei imediate și din plasarea de acțiuni. Iar polițele până la achitare, se vor preschimba din trei în trei luni, până la 15 Aprilie 1907, dată la care nefiind achitate de Societatea «Adevărul» vor urma a fi plătibile personal de C. Mille semnatarul lor. Banca Pokorny Co. la 11 Octombrie 1905, se dizolvă și Fr. Pokorny ia asupra sa polițele «Adevărului» în valoare de 30.000 lei, Fr. Pokorny, devenind proprietarul acestor cambii, comunică în scris lui C. Mille, că înțelege a uza de ele în aceleași condițiuni ca și Banca Pokorny & Co.;

Această convențiune este respectată de părți, polițele se preschimbă la interval de trei luni, până la sfârșitul lunii Septembrie 1906;

La această dată Fr. Pokorny transmite prin gir cambiile lui C. Gereanu, care la scadență le protestează. Pentru protestarea acestor polițe pe nedrept. susține reclamantul, a intentat prezenta acțiune;

Având în vedere că reclamantul semnând personal aceste cambii, cu modalitatea de plată indicată, are un interes legitim ca această convențiune să fie respectată și în caz când prin nerespectarea ei s'ar cauza daune, este în drept a le reclama, cu toate că obligațiunea sa este cu termen și supusă condițiunei neachitărei din partea Societății «Adevărul». Fiind vădit interesul reclamantului în această acțiune, bine este intentată în numele său personal;

Având în vedere că s'a mai susținut de defendorii că polițele nu urmau a fi preschimbate de cât în cazul când Societatea «Adevărul» n'ar fi realizat nici un beneficiu, căci în cazul cel-lalt Societatea realizând beneficiu, trebuia ca din acest beneficiu să'și achite polițele; nefăcând aceasta Societatea «Adevărul» care a realizat beneficiu, este în drept a protesta polițele;

Având în vedere că convențiunea reclamantului era independentă de această plată, reclamantul avea o singură obligație ca la 15 Aprilie 1907, făcându-se dovadă că Societatea «Adevărul» n'a achitat datorita, s'o achite semnatarul cambiilor C. Mille. Deci este inutil a se face dovada că Societatea «Adevărul» a realizat sau nu beneficiul;

Având în vedere că cambiile au fost protestate de

Gereanu iar nu de Fr. Pokorny cu care C. Mille avea convențiunea de preschimbarea cambiilor până la 15 Aprilie 1907;

Având în vedere că transmiterea cambiilor lui Gereanu, n'a fost de cât un act simulat, Gereanu n'a fost de cât un om de pae și dovada simulațiunei rezultată din fapte, împrejurări și prezumțiuni; într'adevăr, reclamantul cu actele prezentate în instanță a dovedit că Gereanu nu este nici bancher, nici măcar proprietar, nici în sfârșit cu profesiune de scomptare de cambii; prin urmare că n'are nici o avere și nici o profesiune care l-ar pune în măsură de a face o operațiune atât de mare ca scomptul unor cambii de 33.000 lei, ba din contră trecutul său denotă tocmai o stare materială destul de precară, căci fiind reformat pentru greșeli grave contra onoarei ca om și militar, din armată, unde avusese gradul de administrator clasa 3-a, dânsul ocupase în cele din urmă funcțiunea de comptabil la Societatea «Adevărul» plătit cu 200 lei pe lună, fiind adus aci de către chiar Fr. Pokorny, iar în momentul scomptării polițelor în chestiune dânsul domiciliu în comuna Șerbănești-Păusești din județul R.-Vâlcea, neposedând ca avere de cât o jumătate hectar de pământ, cum reclamantul dovedește cu actele vorbite mai sus, de unde dar rezultă în mod neîndoios relațiunile dintre Pokorny și Gereanu, și imposibilitatea materială pentru acesta din urmă, de a scompta cambiile de o valoare de peste 30.000 lei. Că în ori-ce caz cambiile nu puteau fi transmise de cât în condițiunile convențiunei, care urmează ași produce efectele și față de Gereanu;

Având în vedere că prin protestarea polițelor în chestiune s'a făcut a se crede că C. Mille nu voește sau nu poate a achita la scadență suma ce se impurmutase; implicit printr'aceasta i se micșorează creditul arătând că este în imposibilitate de a se ține de obligațiunile luate și aceste toate cu intențiune, de oare-ce până la 15 Aprilie 1907 polițele urmau a fi preschimbate și deci până la această dată, nu se putea cere nici plata, nici prin urmare a face protest de neplată;

Având în vedere că protestul este actul autentic, prin care se constată refuzul de plată din partea celui obligat;

Având în vedere că reclamantul C. Mille ca director a două ziare răspândite în Capitală ocupă o situație importantă în societate; că în asemenea condițiuni, protestarea polițelor în condițiunile indicate mai sus, nu numai că este de natură a l' jigni moralmente, dar încă i-a cauzat de sigur un prejudiciu material, prin faptul că i-a micșorat creditul și pus în imposibilitate la un moment dat de a putea continua conducerea acestor ziare. Că ast-fel fiind, tribunalul găsește că cererea de daune este întemeiată și aprecind o fixează la suma de 5000 lei, urmând ca consecință a se admite acțiunea și în ceea-ce privește restituirea cambiilor în condițiunile convențiunei dintre părți;

Văzând și dispozițiunile art. 140 din Proc. civ.;

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite în parte acțiunea intentată d-l C. Mille prin petiția înregistrată la No. 14888/906 și obligă pe d-nii Fr. Pokorny și C. Gereanu solidari să restituie reclamantului polițele în valoare de 33.000 lei cu scadența la 28 Septembrie 1906, în schimbul altora ce se vor da de reclamant cu o scadență nouă de trei luni cu începere de la sus zisa scadență. Mai obligă pe d-nii Fr. Pokorny și C. Gereanu solidari să plătească reclamantului suma de 5000 lei, plus două sute lei cheltueli de judecată.

(ss) Al. Nicolau, N. Sterieade.

p. Grefier (s) P. Rizu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența de la 29 Septembrie 1906

Președenția D-lui D. DANCU, Președinte

Sentința No. 1928

Amendă. —Apel. —Art. 88 L.Jud. Pace. —Art. 169 și 516 pr. pen.

Amenda prevăzută de art. 88 legea jud. pace e o amendă polițienească sau mai bine zis disciplinară.

Această amendă poate fi aplicată nu numai părților în proces, dar și or-cărei alte persoane care nu se poartă cuviincios în ședința publică.

Conform art. 516 pr. pen., această amendă e fără apel.

Tribunalul,

Având în vedere apelurile făcute de d-l avocat N. N. din Mihăileni contra procesului-verbal No. 4897, pronunțat în ședința de la 25 Maiu 1906, și No. 4898 din aceeași zi al d-lui judecător al ocolului Mihăileni, prin care este condamnat, pentru faptul prevăzut de art. 88 din legea pentru jud. pace la amenda de 40 lei în folosul statului, adică 20 lei amendă prin procesul-verbal No. 4897 și 20 lei prin procesul-verbal No. 4899;

Considerând că după art. 88 din legea pentru jud. de pace, judecătorul de ocol are dreptul ca pe părțile împricane, cum și alte persoane cari nu se poartă în ședința publică cu cuviință și respect, să le facă observațiuni și neîndreptându-se, să le dea afară sau să pronunțe în contra lor amendă de la 5 până la 20 lei;

Având în vedere că, după principiile de drept, pedeapsa aplicată de judecătorul de ocol este o pedeapsă polițienească sau, mai bine zis, o pedeapsă disciplinară lăsată la facultatea judecătorului care face poliția ședințelor;

Considerând că deși după art. 169 pr. pen. sentințele date în materie polițienească pot fi atacate cu apel, când amenda trece de 25 lei; dar când culpabilului i se impută faptul prevăzut de art. 88 legea jud. de pace și este condamnat la o pedeapsă polițienească de 20 lei, aici fiind vorba de un *delict* contra respectului cuvenit autorităților constituite, legiuitorul, în această materie, a derogat de la principiul general înscris în art. 169 pr. pen. prevăzând prin art. 516 din aceeași procedură că în caz când judecătorul pronunță o pedeapsă polițienească, sentința este fără apel;

Având în vedere că judecătorul de ocol, când a pronunțat aceste pedepse, n'a făcut alt-ceva de cât a uzat de dispozițiunile ce i acordă legea pentru jud. de pace prin art. 88, pronunțând o pedeapsă disciplinară sau mai bine zis o pedeapsă polițienească care nu întrece suma de 20 lei;

Considerând că ast-fel fiind, apelurile făcute de apelantul N. N. sunt inadmisibile și tribunalul urmează să le respingă ca atare;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge, etc.

(ss) D. Dancu, M. Manoliu.

BIBLIOGRAFIE

Anunțăm cu plăcere apariția unei foarte interesante și originale lucrări, sub titlu:

DE LA NATIONALITÉ EN ROUMANIE

Studiu de istorie și de drept internațional privat, apărută la Paris, editura Bonvalot-Jouve, datorită d-lui Al. I. Suci, doctor în drept de la Facultatea din Paris, și membru în comitetul nostru de redacție, și asupra căreia vom publica o dare de seamă detaliată. Prețul 5 lei.